

Liselotte Teltscherová Se Svou Spolubydlící Evou Weidovou

Na tomto obrázku jsem s jednou ze svých spolubydlících - jmenovala se Eva Weidová - v Jeruzalémě ve 40. letech.

V roce 1940 bylo mému otci nakázáno, aby opustil Protektorát (Protektorát Čechy a Morava) do jednoho týdne. Na světě bylo pouze jediné místo, kam bylo možné jet s J-pasem – Šanghaj. Jeli jsme vlakem do Opatije v Itálii a tam jsme čekali na loď do Šanghaje. Měla jsem velké štěstí, protože jsem získala ceftifikát ke studiu v Palestině, takže jsem odjela studovat do Jeruzaléma biologii.

Moje studia v Palestině byla zajímavá zkušenost. Dostala jsem certifikát a každý s certifikátem obdržel stipendium na dva roky. Nebylo to moc, ale pomohlo to. Bylo tam mnoho Čechů

s certifikátem. Někteří byli ženatí, nechali své ženy doma a chtěli je dostat do Palestiny také, takže se vzdali stipendia a koupili pro ně certifikát. Vím, že v jednom nebo dvou případech to vyšlo. Ale i tak jsme museli pracovat. Musela jsem platit za pokoj, který jsem si pronajala, a taky jsem musela něco jíst. Uklízeli jsme na Jeruzalémské univerzitě, ale bylo příliš mnoho uchazečů, takže každý dostal práci jen na tři měsíce. Také jsem uklízela v domácnostech. Nejprve jsem si myslela, že bych mohla učit jazyky nebo něco takového, ale bylo tam příliš mnoho vzdělaných lidí. Byla tam spousta doktorů, kteří prodávali vejce místo toho, aby pracovali ve svém oboru.

Vždycky jsem si pronajala pokoj s někým dalším, protože to tak bylo levnější. Evu Weidovou jsem našla přes inzerát a společně jsme pak nějakou dobu bydlely. Pocházela ze Slovenska. Byla velice milá. Byla spíš domácí typ, moc dobře vařila. Také přišla do Jeruzaléma za studiem, ale pak si našla přítele a pravděpodobně se vdala. Nevím, co se s ní dělo pak.

V Palestině jsem se stala členkou Komunistické strany. Strana byla ilegální, takže nebylo možné nikomu říct „Jsem členem, pojdte a přidejte se k nám“. Mluvili s vámi zkrátka o sociálních otázkách apod., ale nemohli říct, že jsou ve straně, protože to bylo nebezpečné. Mohli jste se dostat do vězení nebo být dokonce vyhoštěni. Nebyla to žádná legrace. Vždycky mi říkali: „Mluv potichu, proč tak křičíš?“ A já odpovíděla: „Pocházím z demokratické země, každý tam může říct, co si myslí, a já budu říkat všechno, co budu chtít, tak hlasitě, jak chci!“ Neuvědomovala jsem si to nebezpečí.

Nejprve byla jen jedna strana pro Židy i Araby. S Araby jsme se ale vůbec nestýkali. Možná lídři se s nimi potkávali, ale řadoví členové ne. Pak tam byly nějaké problémy, protože se přišlo na to, že jeden z předních členů byl anglický konfident. Potom se arabská strana odtrhla od židovské. Moc o tom nevím, nebyla jsem příliš aktivní. Byla jsem aktivní pouze mezi studenty – učili jsme negramotné děti, ale neměli jsme politické ambice. Učili jsme děti každý den odpoledne, protože dopoledne obvykle pracovaly. Takže po práci přišly, my jim dali něco k jídlu – nějaký chleba a čaj, který jsme dostali od organizace – a něco je učili. Podle všeho to nebylo zrovna vyučování na nejvyšší úrovni. Byli jsme jen studenti, a tak každý učil něco ze svého oboru na univerzitě. Učili jsme je některé základní věci jako číst a psát a já jim vyprávěla o přírodě, kterou mám ráda.